

Patiesība, kas pārveido pasauli

Labrīt, ASI. Paldies, Džon, par šo brīnišķīgo dziesmu. Paldies, Tim, par iepazīstināšanu.

Mani ir liels prieks būt šorīt šeit, un, protams, mēs visi esam šeit, lai satiktu vienu Personu, un šī Persona ir Jēzus Kristus, un paaugstināt Viņu vajag gan tirgus laukumos, gan mūsu dzīvēs.

Pirms es sāku, es gribu lūgt, lai Viņš ir atkal ar mums.

Nolieciet galvas, kamēr es pazemošos lūgšanā.

Mīlošais Tēvs debesīs. Kāds tas ir prieks - būt šeit ar Taviem ļaudīm, Taviem bērniem! Kungs, mēs lūdzam, lai Tu būtu klātesošs ne tikai ar mums, bet mūsos. Es lūdzu, apslēp mani aiz Jēzus Kristus krusta. Viņa vārdā mēs lūdzam, Āmen.

Iesākumā man ir jautājums. Vai Dievs mīl tevi? Jā. (Āmen) Vai Dievs mīl Savu Dēlu Jēzu? Jā. Vai Dievs mīl eņģeļus, kas apņēmu Viņa troni? Protams. Vai Dievs mīl Savu draudzi šeit uz zemes? Vai Dievs mīl cilvēkus, kas Viņu vēl nepazīst? Vai Dievs mīl cilvēkus, kas zina par Viņu, bet ir izvēlējušies Viņam nesekot? Vai Dievs mīl tos, kas ir pazuduši? Vai Dievs mīl jaunos eņģeļus? Vai Dievs mīl sātanu?

Interesanti, kad es jautāju šos jautājumus, mēs sākam ar - Jā! Jā! (dedzīgi) Tad - jā.(domīgi). Varbūt? Es neesmu pārliecināts. Iespējams.

Otrs jautājums arī ir vienkāršs. Ja Dievs mīl tevi, tad kāpēc? Padomājiet par to.

Es dalīšos ar jums notikumā, kā mana dzīve tika pārveidota ... ar īsziņu. Izklausās savādi, vai ne? Daudzi no jums lieto mobilos telefonus ikdienā, un teikt, ka jūsu dzīvi ir izmainījusi īsziņa, ir tāpat kā teikt, ka manu dzīvi izmainīja pārsūtīts e-pasts. Bet tā bija.

Tas bija brīdī, kad es gatavojos tikties ar savu priekšnieku. Tikšanās nebija darba intervija. Tas bija tā: mans priekšnieks teica, Dr. Risenberg, man ar tevi vajadzētu kaut kad satikties. Tas, starp citu, ne vienmēr ir uz labu. Tas parasti izraisa stresu. Un tā es lūdzu savus draugus lūgt par mani. Un viens no draugiem atsūtīja man īsziņu, kur bija teikts: *Es lūdzu, lai Dievs dod tev vārdus, ko teikt īstajā brīdī. Es lūdzu pēc apsoliņuma Lūkas evaņģēlija 12. nodaļā. Lai kas arī notiktu es esmu lepns par tevi.* Ļoti mīļa, jauka īsziņa. Bet tā mani nepārtrauca urdīt. Tāpēc, ka tur bija teikts: Lai kas arī notiktu. Lai kas... pareizi? Es esmu lepns par tevi. „Lai kas” arī varēja nozīmēt, ka es tieku atlaists, vai ne? Un es varu pastāstīt, ka es esmu strādājis pilnu slodzi vasarās un daļu slodzes skolas laikā kopš 15 gadiem, un es nekad neesmu bijis atlaists ne no viena darba. Viņš teica: lai arī kas notiktu, es būšu lepns par tevi? Ja es tiktu atlaists, es pats par sevi nebūtu lepns. Kas notika ar Dr. Risenbergu? O, tu zini, viņu atlaida...

Noteikti mani kolēģi darbā zina, ka es esmu kristietis, zina, ka es esmu adventists. Viņi zina, ka es eju uz baznīcu tanī savādajā dienā. Viņi zina, ka es ēdu savādi – esmu veģetārietis. Ja mani atlaistu, kas tā būtu par liecību?

Es ar to cīnījos ilgu laiku, un tad Kungs mani veda pie vēsts, kas pārvērtā manu dzīvi. Atšķirsim Bībelē 2. Sam. 14.nodaļu. 2.Sam. 14.nodaļa un 25.pants. 2.Sam. 14.nodaļa un 25.pants. „Bet visā Israēlā nebija neviena skaistāka vīra, kuru būtu vairāk daudzīnājuši kā Absalomu; no viņa kāju pēdas līdz pat viņa matu celiņam viņam nebija itin nekādas vainas.” Pateikt, ka viņam nav vainas no kājām līdz matu galiņiem, ir tas pats, kas pateikt, ka viņš ir pilnīgs. Bet ārējais perfektums ne vienmēr sniedzas arī iekšienē.

Turiet Bībeles atvērtas šīnī vietā, jo mēs vēl pārlasīsim šo stāstu. 15.nodaļā 1.-6.pantā mēs atrodam Absalomu pilsētas vārtos. Tur vīri ir sastājušies rindā, lai runātu ar ķēniņu par sūdzībām un lai saņemtu spriedumu. Un Absaloms saka tiem: **„Redzi, tava lieta ir laba un taisna, bet no ķēniņa puses tev nav sagaidāmas dzirdīgas ausis!” Un Absaloms piebilda: „Ak, ja mani kāds ieceltu par šīs zemes soģi, tad gan ikviens cilvēks, kam kāda strīdus vai tiesas lieta būtu, varētu nākt pie manis, un es tam spriestu taisnību!”**

Kas ir Absaloms? Jā, Dāvida dēls. Tātad viņš ir princis. Absaloms iedrošināja cilvēkus nākt pie viņa ķēniņa vietā. Un 6.pantā lasām, kāds bija rezultāts šādai uzvedībai: „... **un tā Absaloms zaga Israēla vīru sirdis.”** Bet Viņš iet vēl tālāk, paskatieties no 10.-12.pantam. Tur mēs atrodam, ka Absaloms pasludina sevi par ķēniņu. 10.pants saka **„Absaloms ir kļuvis Hebronā ķēniņš!”**, un 12.pantā atrodam: **Un Absaloms atsauc gilonieti Ahitofelu, Dāvida padoma devēju, no viņa dzimtās pilsētas Gilo, kad viņš jau upurēja savu kaujamo upuri. Tā savvērestība pieauga spēkā un plašumā, jo ļaudis nāca, un daudzi pievienojās Absalomam.”** Kas tas Ahitofels tāds ir, interesants vārds, vai ne? Vai kāds zina, kas viņš bija? Noteikti tas bija Dāvida padomnieks, tas bija tekstā. Viņš bija Batsebas vecaistēvs. Ja šaubāties, paskatieties 2.Sam. 11:3 un 2.Sam. 23:34, tie dos jums ieskatu.

Kā jūs domājat, ko Ahitofels tanī laikā domāja par Dāvidu? Vai varat iedomāties - jūsu mazmeitas vīrs ir nogalināts ķēniņa savvērestības dēļ. Ķēniņš pārguļ ar jūsu mazmeitu. Padara viņu grūtu, tad melo visu priekšā. Un kādu sodu ķēniņš saņem? Neko saredzamu. Ahitofels gaidīja, kad varēs atriebties Dāvida namam. Un viņš atrada iespēju Absaloma dumpī. Bet kļūst vēl sliktāk. Lasām 16.nodaļā 11. pantā. Jūs atradīsiet, kā Dāvids bēg no Jeruzalemes, lai glābtu savu dzīvību. Un tas ir tāpēc, ka viņa dēls ir iesaļojis pilsētā, lai to ieņemtu. Dāvids nepaliek Jeruzalemē, lai to aizstāvētu, viņš negrib pakļaut Jeruzalemi asinsizliešanai. Un, kad viņš mūk no pilsētas, kāds puisis iznāk un sāk mest uz viņu akmeņus un saka: tas pareizi, labāk mūc, Dievs tev atmaksā par visu asinsizliešanu, ko tu esi nodarījis Saula namam.

Vai Dāvids to nodarīja? Vai Dāvids grēkoja pret Saula namu? Atcerieties, ko Dāvids darīja... alā? Kad Sauls bija alā un Dāvids turpat blakus. Viņš varēja to nogalināt vienā mirklī. Un ko Dāvids darīja? Viņš nogrieza viņa drēbju stūri, un pat tas urdīja Dāvida sirdsapziņu. Kad Sauls atradās pie viņa kājām, Dāvida kalps viņam blakus sacīja: es sitīšu vienreiz, man pat to nevajadzēs darīt otrreiz, un Dāvids teica: nepieskaries tā Kunga svaidītam. Dāvids nekad, nekādos apstākļos neizdarīja neko nepareizi pret Saula namu. Tās bija viltus apsūdzības. Klausieties, ko Dāvids saka 11.pantā **„Un Dāvids sacīja Abišajam un visiem saviem kalpiem: „Redzi, mans paša dēls, kas cēlies no mani gurniem, tagad tīko pēc manas dzīvības; vai tad**

ne vairāk šis benjaminietis! Ļaujiet tam, lai viņš lādas, jo Tas Kungs viņam to ir licis!" Šeit redzam, ka Absaloms meklē iespēju nogalināt savu tēvu. Un kļūst vēl jaunāk. Lasām 20.-23. pantu no tās pašas nodaļas. 2.Samuēla 16.nodaļa un 20.-22. pants. **Un Absaloms sacīja Ahitofelam: "Dodiet padomu, ko lai mēs iesākam!"** Absaloms ir nodibinājis savu valsti Jeruzālemē, un tagad viņš prasa savam tuvākajam padomdevējam padomu, kādiem būtu jābūt viņa pirmajiem darbiem? Un Ahitofels atbild, lai viņš guļ ar sava tēva sievām tā, lai visi to zina. Nebija nekā jaunāka, ko Absaloms būtu varējis darīt. Un inspirēts avots mums saka, ka Absaloms, to darot, saviem sacelšanās un slepkavības grēkiem pievienoja vēl asinsgrēku.

Tagad mēs pievēršamies cīņas ainai 18.nodaļā. Dāvids sakārtojās savu spēkus. Un jūs zināt, kam ir lielāka armija. Absalomam bija liels pārsvars. Inspirācija mums saka, ka Absaloma spēki tik ļoti pārsniedza Dāvida spēkus, ka Dāvida vīri salīdzinājumā ar tiem izskatījās kā saujiņa. Elena Vaita saka, ka veiksmē bija pret Dāvidu, un, ja Dievs neiejauktos, Dāvids un viņa vīri būtu zaudējuši.

Dāvids sadala savus spēkus, 18.nodaļā 1.-5.pants, trīs daļās un pirms izešanas kaujā dod viņiem vienu beidzamo pavēli. Kas tā ir par pavēli? Viņš saka: Apejieties saudzīgi manis dēļ... ar ko? ar jauno cilvēku Absalomu. Vai viņš to iečukstēja ģenerāļiem ausī? Nē, ir teikts, ka ikviens dzirdēja šo Dāvida pavēli attiecībā uz Absalomu. Un tā armijas satiekas Efraima mežā. Sākas cīņa, un Dāvida spēki uzvar. Absaloms redz sakāvi, viņš gatavojas bēgt, bet viņš ieķeras ar matiem kokā. Un mūlis turpina skriet, un Absaloms paliek, karājoties gaisā. Kāds kareivis viņu tur atrod un nenogalina. Viņš nāk pie ģenerāļa un saka: es redzēju Absalomu karājamies kokā. Joābs, 18.nodaļas 11.pantā, saka: Ja tu viņu redzēji, kāpēc tu viņu nenogalināji, es būtu tevi apbalvojis.

Un 12.pantā mēs saprotam ķēniņa Dāvida pavēles nopietnību. Kareivis saka Joābam: **Un arī tad ne, ja man sauja tiktu noskaitīti tūkstoši sudraba gabali, es tomēr neizstieptu savu roku pret ķēniņa dēlu, jo ķēniņš, mums dzirdot, pavēlēja... : saudzējiet... jaunekli, manu dēlu Absalomu.** Joābs saka: vienalga, es tagad nevaru ar tevi runāt. Viņš aiziet, savāc savus vīrus, iedur ne vienu, ne divas, iedur trīs reizes Absalomam sirdī. Un, kamēr Absaloms vēl mokās nāves agonijā, viņš, 10 cilvēku ielenkts, tiek sist, nogalināts, iemests bedrē, viņam samet daudz akmeņu virsū, un Absaloms ir pagalam. Bet ir vēl kāda lieta, kas jāizdara. Kas gaida pilsētā kaujas iznākumu? Dāvids.

Viņi sūta ziņnesi, lūkojiet 28.pantā „**Tad Ahimaācs izsaucās un sacīja ķēniņam: "Miers!" Un viņš noliecās ķēniņa priekšā uz sava vaiga pie zemes un sacīja: "Slavēts lai ir Tas Kungs, tavs Dievs, kas ir uzveicis tos vīrus, kuri bija savas rokas izstiepuši pret manu kungu un ķēniņu, tos nododams mūsu varā!"** Ķēniņa pirmais jautājums nav: cik daudz kritušo? Viņa pirmais komentārs nav: „Slava Dievam, kas mani izglābis no maniem ienaidniekiem”. Kāds ir viņa pirmais jautājums? Vai jaunais cilvēks Absaloms ir drošībā? Ziņnesis dod viņam ļoti nekonkrētu atbildi. Un nāk otrs ziņnesis – 31.pants: „**Mans kungs un ķēniņ, atļauj man pasludināt labu vēsti, ka Tas Kungs ar taisnu spriedumu ir tev piešķīris uzvaru pār visiem tiem, kas vien bija pret tevi sacēlušies!"** Vai Dāvids atbild - „jā, to jau teica pirmais ziņnesis. Paldies, ka riskējāt ar savu dzīvību manis dēļ” Vai viņš saka: slava Dievam, kas mani atbrīvoja no lauvas un lāča mutes un tagad no šīs sazvērētības? Vai ievērojat, ka viņa jautājums ir tas pats. Lietoti tie paši vārdi, viņš jautā - Vai jaunais cilvēks Absaloms ir drošībā?

Šis ziņnesis dod citādu atbildi. Viņš saka: "Lai tā, kā šim jauneklim klājas, klātos visiem mana kunga un ķēniņa ienaidniekiem un visiem tiem, kas pret tevi ar ļaunu nolūku saceļas!"

Tagad Dāvids zina, ka Absaloms ir miris. Es gribu, lai jūs lasāt ļoti uzmanīgi, lasiet 1.Sam. 1.pantu: „Tad ķēniņš ļoti noskuma, un viņš uzkāpa vārtu augšējā telpā un raudāja, un sauca: **"Mans dēls Absalom! Manu dēliņ! Mans dēls Absalom! Kaut jel kāds būtu man ļāvis mirt tavā vietā! Ak, Absalom, manu dēliņ! Mans dēls!"**

Vienkāršs jautājums. Vai Dāvids mīlēja Absalomu tāpēc, ka tas bija ļoti lojāls viņa pavalstnieks? Vai atceraties, kurš karš nogalināja vairāk ASV pilsoņus kā visi citi kari ASV, kopā ņemot? Kas? Pilsoņu karš. Tas ir tas, ko Absaloms izdarīja Izraēla tautai. Tātad tas nebija iemesls.

Droši vien Dāvids mīlēja Absalomu tādēļ, ka bija ļoti pieķēries šim dēlam. Bet dēls mēģināja nogalināt savu tēvu, ignorējot pat dabīgajās jūtas. Tas nevarētu būt iemesls.

Droši vien Dāvids mīlēja Absalomu tādēļ, ka Absalomam bija skaidra sirds un cēls raksturs. Draugi, jūs nevarat izdarīt ko sliktāku, kā asinsgrēks reizināts ar desmit. Tas nebija iemesls, kāpēc Dāvids mīlēja Absalomu.

Pajautāšu jums vienkāršu jautājumu. Kāpēc... Dāvids mīlēja Absalomu? Tik ļaunu, cik ļauns viņš bija. Bet, neskatoties uz visu viņš bija Dāvida dēls.

Un tanī brīdī Dievs runāja uz manu prātu trīs vārdus, kurus es neaizmirsīšu tik ilgi, kamēr vien dzīvošu. Tas nebija kā uguns debesīs vai griestos, es nedzirdēju balsi un neskrēju skatīties drēbju skapī, vai tur gadījumā kāds nav. Es saku, ka Dievs uz mani runāja, jo manā prātā ienāca jauna doma. Un tā bija aptuveni šāda: „Tim, es tevi mīlu ne tāpēc, ka tu esi ārsts un katru dienu glāb cilvēku dzīvības. Tim, es tevi mīlu ne tāpēc, ka tu katru mēnesi velti vienu nedēļu manai lietai. Es tevi mīlu ne tāpēc, ka stāsti savas liecības. Es tevi mīlu ne to labo lietu dēļ, ko tu dari, lai gan tas Mani dara laimīgu. Es tevi mīlu ne tāpēc, ka esi kristietis. Un Es tevi mīlu ne tāpēc, ka esi adventists. Šīs lietas man patīk, bet tas nav tas, kāpēc es tevi mīlu. Tim, es mīlu tevi tāpēc, un te ir šie trīs vārdi, ka - tu esi Mans!

Un tanī brīdī es nokritu ceļos un raudāju, kā nekad mūžā nebiju raudājis. Tādēļ, ka es beidzot ieraudzīju Dievu.

Nepārprotiet mani, tas nebija tā, it kā es nezinātu, ka Dievs mani mīl. Protams, es zināju, ka Dievs mani mīl. Kā dziesmiņā „Jēzus mani ļoti mīl, tā ir rakstīts Bībelē...” Bet varu teikt, ka izpratne, kāpēc Viņš mani mīl, pārveidoja manu dzīvi. Un es gribu jums teikt, ka biju šo patiesību pamanījis viscaur savai profesionālajai karjerai, bet nebiju sapratis līdz tam brīdim.

Nāciet man līdzī uz reanimācijas nodaļu, Dr. Risenberg, mums ir pirmās pakāpes trauma, kas ieradīsies pēc 5 minūtēm. Pacients - piecpadsmitgadīgs puisis. Sadursme no sāniem uz ātrgaitas šosejas. Viņa kreisā puse nelaimes gadījumā ir sadragāta. Viņš neelpo. Viņa sidrs nepukst. Visi pārējie pasažieri tika izsviesti laukā, un tiem nekas nekait. Neatliekamās palīdzības mediķi cenšas intubēt pacientu, un tiek veikta mākslīgā elpināšana.

Pēc piecām minūtēm. Es apgērbjos, es pasaucu rentgenologu, es izsaucu neiroķirurgu, es izsaucu traumatologu. Es pasūtu četras vienības nultās grupas rēzus negatīvas asinis. Es pasūtu pleiras drenāžu, centrālās vēnas pieeju. Un mēs gatavojamies palīdzēt jauneklim, kas cīnās par savu dzīvību. Neatliekamā palīdzība viņu ievēd un veic mākslīgo elpināšanu, un katru reizi, kad viņi uzspiež, es dzirdu: krakšķ, krakšķ, krakšķ - pie katra uzspiediena. Viņi to uzveļ uz reanimācijas gultas manā priekšā. Es paķēru endotrahiālo cauruli un ievadīju cauri viņa asiņainajām balss saitēm trahejā. Es ieslēdzu elpināšanas aparātu, un sarkanas asins putas iet uz augšu un uz leju pa caurulīti. Es atklāju, ka viņa plauša ir sadragāta un asiņo, un tās jāizpleš. Es noziedu krūšu kurvi ar jodu, ātri ievietoju pleiras drenāžu. Un, kad es ievietoju pleiras drenāžu, no turienes iztecēja litrs asiņu, 2 litri, 3 litri ar asinīm. Un tanī brīdī es atkāpos, tāpēc ka es zinu - šis jaunais cilvēks mirs. Kāds pamana manu sejas izteiksmi, un viņš saka - nē! Kāpēc!? Kāpēc tas nebija es, kāpēc es nebraucu šodien viņa vietā?!?

Un kas to teica? Tas bija viņa tēvs.

Un tas jaunais cilvēks nomira.

Nāc man līdz reanimācijas nodaļā!

Māsiņa uzsit man uz pleca, Dr. Risenber, jums jāparaksta pasūtījums vēnā ievadāmajam šķidrumam. Mums ir 8 gadus veca meitenīte, kas vemj uzgaidāmajā telpā. Es saku: labi, šeit ir pasūtījums. Un es redzu, ka uz ratiņiem istabā ievēd meitenīti. Viņai ir 8 gadi, bet viņa izskatās, it kā viņi būtu 4. Viņa ir ļoti maza un izdilusi, viņai nav matu, un viņa bez apstājas vemj ķīmijterapijas, ko lieto cīņai pret vēzi, dēļ. Viņa izvemj pusdienas, tad viņa izvemj glotas, tad viņa izvemj dzeltenu, tad viņa izvemj zaļu, un tad, kad viņa sāk vemt asinis un mēs nevaram to apturēt, es dzirdu istabas stūrī saucienu: kāpēc!? Kāpēc tā nebija es viņas, kam ir vēzis, vietā? Kas to teica? Tā bija viņas māte.

Un es varētu jums stāstīt stāstu pēc stāsta atkal un atkal....

Šauta brūce krūtīs. Mēs dodam asinis, vēl asinis, ar instrumentu aizspiežam aortu, veicam kardio pulmonālo reanimāciju, injicējam adrenalīnu sirds kambarī. Es turpinu pasūtīt vēl un vēl asinis, mēs jau izlietojam ap 40 asins vienībām. Un asins banka zvana un saka: Dr. Risenberg, mums šinī slimnīcā vairs nav 0 grupas negatīvās asinis, jūs esat visu izlietojis. Un pēkšņi kāds pagrūž citus malā, noguļas uz kušetes blakus upurim un saka, man ir 0 grupas negatīvas, ņemiet, cik nepieciešams. Kas tas ir? Tas ir viņa tēvs.

Vai šie vecāki ir kristieši? Kā jūs domājat? Ne vienmēr. Viņi varētu būt, bet šajos piemēros neviens no viņiem nebija kristietis.

Bet viņi saprot patiesību, kas pārveido pasauli – kāpēc Dievs mīl tevi un mani. Tu redzi tikai zibsnī no tās mīlestības brīdī, kad vecāks tur savu mirstošo bērnu, kurš slīd prom no viņa. Jūs sakāt, Tim, tas ir par daudz, tas ir neaptverami, tā ir neprātīga mīlestība. Dievs nevar mani tik ļoti mīlēt, tāpēc ka... Tim, tu nesaproti, es esmu darījis tik daudz lietu, kas ir pret Dievu, es esmu tāds liekulis. Tu nezini, kāda ir mana dzīve. Es esmu pārliecināts, ka uz šo brīdi es jau esmu izdarījis nepiedodamo grēku.

Vai gribat zināt, kad ir nepiedodamais grēks?

Es varu jums to pateikt. Nāciet man līdzī atkal uz uzņemšanu. Es saņemu zvanu: Dr. Risenberg, mums ir 7 mēnešus vecs mazulis - pilnīga sirds apstāšanās. Viņš ir ticis nolikts uz vēdera pagulēt blakus savai vecmāmiņai, starp citu, nekad tā nedariet, un pēc brīža atrasts zils un neelpojošs. Mediķi cenšas bērnu intubēt. Piecu minūšu laikā viņš būs klāt. Es izsaucu pediatru, es izsaucu rentgenologu, es sagatavoju adrenalīna devu un atropīnu. Es uzlādēju defibrilatoru. Un mēs sagatavojamies šī bērna ieviešanai. Viņu ievēd, un tie izdara mākslīgo elpināšanu viņa mazajām krūtiņām. Es caur viņa balss saitēm ievadu salmiņa resnuma caurulīti un ieslēdzu elpināmo aparātu. Un es sāku viņu elpināt. Es ieslēdzu monitoru un redzu lielu, taisnu līniju, lai gan tā nav pilnīgi taisna līnija, tur ir neliela kambaru fibrilācija. Dodiet viņam šoku! Bum! Nekas nenotiek. Mēs dodam viņam adrenalīnu, mēs dodam viņam atropīnu, mēs dodam viņam šķīdumus, mēs vēl vairākas reizes pielietojam elektrošoku, un mēs uzsākam cīņu par šī bērna dzīvību. Pāiet 10 minūtes, 20 minūtes, pāiet 30 minūtes, un ap 30 minūtēm vienmēr kaut kas notiek. Es dzirdu soļus sev aiz mugurē, un es zinu, kas tas ir, man pat nav jāpagriežas, lai paskatītos. Soļi apstājas man aiz muguras un brīdi nogaida. Pēc brīža es jūtu pieskārienu plecam. Es pagriežos, un kā jūs domājat, kas tas ir? Viens no vecākiem, šinī gadījumā - tēvs. Un viņš saka: Dr. Risenberg, es novērtēju visu, ko esat darījis mana zēna Džonija labā. Pēdējās 30 minūtes es puisēnu vēroju. Viņš pats nav ievīlīcis elpu bez elpināšanas mašīnas palīdzības. Es vēroju to monitoru tur augšā, un es redzu to taisno līniju, un es esmu redzējis filmās, ka tas nav labi. Un šobrīd man jāzina jūsu profesionālais viedoklis. Vai vēl ir kāda... cerība? Viņi visi vaicā vienu un to pašu jautājumu. Un, ja es pagriežtos un sacītu: Džonsona kungs, ziniet, pirms jūs atnācāt, es redzēju Džoniju nedaudz pašu elpojam, es redzēju nelielu viņa sirds aktivitāti. Es domāju, mums ir neliela iespēja, ka viņš dzīvos. Kā jūs domājat, ko viņš teiktu? Turpiniet, uz priekšu, turpiniet! Ko jūs runājat ar mani, rūpējieties, strādājiet pie mana dēla!!!

Bet tas nebija tas, ko es teicu. Es teicu: Džonsona kungs, jums taisnība, pat ja jūs tikko būtu redzējis jūsu dēla sirdspukstus un šobrīd viņš sāktu pats elpot, viņa smadzenes ir atmirušas. Vairāk nav nekādu cerību. Šis ir nepiedodamā grēka brīdis. Vai jūs sapratāt?

Kā jūs domājat, ko vecāki man saka, kad es viņiem paziņoju, ka ir zudušas visas cerības? Vai viņi saka: dodiet viņam vēl vienu elektrošoku? Vai jūs vēl pāris reizes viņu neiedunkātu? Kāpēc lai jūs viņā nevadītu vēl pāris caurulīšu, lai viņš pirms nāves vēl pamokās, jo viņš nomirs tā vai tā. Domājat, kāds tā saka? Nekad neviens man nav kaut ko tādu teicis darīt.

Kā jūs domājat, ko viņi saka? Viņi saka vienu un to pašu. Viņi raud, ... sērojot par sava bērna zaudējumu. Un tad viņi saka: lūdz, vai jūs varat pārtraukt, vai jūs varat izslēgt savas mašīnas, vai jūs varat noņemt visas adatas un izvilkēt visas caurulītes, lai mēs varam atvadīties no mūsu Džonīša.

Un vai jūs zināt, ko es daru? Es daru, kā viņi lūdz. Es izslēdzu mašīnu, es izvelku caurulītes un pasaku māsiņām, lai novāc adatas. Nāves mirklis 2:34 no rīta. Dodu Džonsoniem laiku pabūt kopā ar dēlu. Es izeju no telpas, aizvelku aizkaru, un viņš nomirst. Tas ir laiks, kad tiek paveikts nepiedodamais grēks.

Kad Dievs uzlūko tavu dvēseli, un Viņš zina, ka vienalga, vai Viņš sūta tev svētību vai sitienu, vienalga, vai Viņš sūta padomu caur kādu vai tieši caur Savu Garu, bet nav nekādu atgriešanās pazīmju. Vairāk nav nekādu cerību. Dievs rīkojas tā, kā jebkurš mīlošs vecāks rīkotos. Viņš ļauj tev iet. Jo kurš vecāks gan grib, lai viņa bērna pēdējie brīži ir ciešanu un sāpju pilni. Viņš ļauj tev iet.

Kad es pārdomāju par tiem pacientiem, ko esmu sastapis, un pārdomāju par viņiem Dieva mīlestības gaismā, es saprotu Dievu jaunā, citādā veidā. Dievs saka 2.Pētera 3.nodaļā un 9.pantā. 2.Pētera 3.nodaļā un 9.pantā: **Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā daži tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams**, ka - cik daudzi ? ka kādi... **ka kādi pazustu, bet ka ...visi nāktu pie atgriešanās**. Tagad es saprotu, kāpēc Mateja 18:12 Dievs atstāj 99 tuksnesī un iet meklēt vienu pazudušo.

Es esmu šo jautājumu prasījis daudzās auditorijās. Un esmu redzējis vecākus, kam bija, ja nemaldos, pat līdz 14 bērniem. Un es sacīju: 13 no jūsu bērniem ir veseli, bet viens ir kritiskā situācijā intensīvās terapijas nodaļā, kur jūs būsi šinī brīdī? - Intensīvās terapijas nodaļā! Dievs, kas radījis visas planētas, ir koncentrējies uz vienu, un tā ir mūsu planēta, tādēļ ka viņa bērni ir briesmās. Lai gan Viņš mīl visus Savus bērnus, tomēr visas Viņa pūles ir koncentrētas šeit. Viņš atrodas tur, kur ikviens vecāks atrastos.

Es saprotu. Paskatīsimies no otras puses. Pieņemsim, es aizietu pie šīs mātes, kuras bērns tikko nomira, un brīdī, kad viņa ar vīru sēro par Džonija zaudēšanu, uzlikt roku uz viņas pleca un teiktu: Džonsona kundze, man ļoti žēl, ka jūs zaudējāt savu dēlu, bet jūs esat jauna un jums ir pāris citu bērnu, tā ka zaudējumam nevajadzētu būt nekādai problēmai. Tad nu gan es tiešām pazaudētu savu darbu. Varbūt arī saņemtu pļauku. Un es varbūt varētu teikt: jūs esat jauna un, iespējams, jums būs cits bērniņš, un nosauciet viņu par Džonīti. Kā tas būtu? Tas nebūtu tas pats, vai ne? Vai šeit auditorijā ir dvīņi? Kā būtu, ja es jūsu vecākiem teiktu, ka viens no jums ir gājis bojā auto avārijā, bet tas nekas, jo otrs dvīnis ir izdzīvojis. Vai tas līdzētu jūsu vecākiem? Ne drusciņ. Jā, Dievs ir Radītājs. Bet dažkārt mēs domājam par Viņu kā par zinātniska projekta vadītāju. Jūs uztaisāt nelielu māla bļodiņu, nesanāca, jūs sajaucat mālus un sākat visu no gala. Man žēl, bet tā tas nenotiek.

Dievs nevar radīt vēl vienu tevi. Ikviens bērns ir unikāls un īpašs.

Es ilustrēju to tā, lai jūs nekad neaizmirstu.

Cik daudzi no mums grib celties augšā augšāmcelšanās rītā? Pie pirmās augšāmcelšanās. Pareizi, jūs atceraties, kas notiks. Jūs gribat celties augšā pirmajā augšāmcelšanās tāpēc, ka tā ir taisno augšāmcelšanās. Un tā, kad jūs piecelšies no kapa, es zinu, ko jūs darīsi visupirms. Jūs neiesiet, lai skatītos, kā spēlējas lauva un jērs, jūs nemeklēsiet savu eņģeli, jūs vispirms pat nemeklēsiet Jēzu. Vai zināt, ko jūs meklēsiet visupirms, kad piecelšies no kapa? Jūs meklēsiet, kur ir jūsu bērni. Un, ja jums ir 10 bērni, jūs viņus skaitīsiet, ikvienu, kas būs ar jums. Astoni, deviņi... pag, seši, septiņi, astoņi, deviņi un, ja jums viena trūks, tikai viena paša, jūs dosieties pa tiešo pie Dieva uz Viņa troņa telpu. Tas būs jūsu pirmais pārbaudījums. Jūs neiesiet, lai paņemtu dzīvības koka augli, bet tieši uz Dieva troņa telpu, un jums Viņam būs jautājums. Vai jūs to zināt? Un tanī jautājumā būs tikai viens vārds. Un kas tas būs? Kāpēc? Jūs atvedīsiet savus bērnus un prasīsiet - kāpēc?

Es nezinu, ko Dievs atbildēs, bet es ticu, Viņš paņems tevi pie rokas un vedīs pa zelta ielām un rādīs vienu tukšu mājokli pēc otra, un atkal tukšu mājokli, un vēl kādu tukšu mājokli un sacīs – kāpēc? Nav nekāda iemesla - kāpēc. Es izdarīju visu, ko Es varēju, lai izglābtu tavu dēlu tāpēc, ka viņš ir arī mans. Un jūs sērosiet.

Redziet, Dievs nenoslauka asaras līdz otrai augšāmcelšanai. Vai jūs to zinājāt? Jūs sērosiet šos 1000 gadus, kad jūs pārlaposiet ierakstus grāmatās un lasīsiet - kāpēc jūsu bērns nav šeit.

Bet būs viens, kas sēros vairāk nekā mēs visi kopā. Un kurš tas ir? Tas ir Dievs. Tāpēc, ka Viņš ir mūsu visu lielais Tēvs.

Un te nu nonākam pie domas par sātanu. Atcerieties, es prasīju, vai Dievs mīl sātanu. Vai tagad redzat skaidrāk? Vai saprotat, protams, Dievs mīl sātanu tāpēc, ka Viņš ir mūsu visu lielais Tēvs.

Bet ir starpība starp jums un sātanu. Atšķiriet Mateja ev. 25.nodaļu, Mateja ev. 25.nodaļa un 34.pants. Mēs esam lielajā tiesas dienā, pa labo roku ir avis un pa kreiso roku āži, pareizi? Mateja ev. 25.nodaļa un 34.pantā Dievs saka „...nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta **Kopš** - kuriem laikiem? **no pasaules iesākuma**. Un tiem, kas pa kreiso roku sacis: **eita nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta** -kam? **velnam un viņa eņģeļiem**. Tur nav teikts, ka tas ir sagatavots tev. Tur nav teikts - tev.

Kā tur ir teikts? Vai ievērojāt atšķirību? Cik cilvēkiem bija paredzēts pazust? Nevienam!

Cik daudzus Dievs grib glābt? Visus. Cik savus bērnus jūs gribat izglābt? Visus. Vai jūs saprotat? Dievs grib Savus bērnus tur vairāk par visiem. Un Viņš negrib padoties, līdz Viņam ir visi, vai arī vairs nav nekādu cerību.

Bet ievērojiet atšķirību. Kam ir paredzēta uguns jūra? Sātanam un viņa eņģeļiem. Vai redzat atšķirību? Vai sātans ir grēcinieks? Protams. Vai jūs esat grēcinieks? Protams. Bet kāda atšķirība? „Laikmetu ilgas” 761, pierakstiet un vēlāk pārlasiet. Laikmetu ilgas 761 „**Pat būdams grēcinieks, cilvēks atradās pavisam citā stāvoklī nekā sātans. Debesīs Lucifers grēkoja, atrodoties Dieva godības gaismā. Viņam vairāk nekā jebkurai citai radītai būtnei bija atklāta Dieva mīlestība. Sātans izvēlējās sekot savai patmīļīgajai un neatkarīgajai gribai, kad jau bija sapratis Dieva raksturu un iepazinis Viņa laipnību. Viņa izvēle bija galīga.**”

Kāpēc sātana izvēle bija galīga? Nākamais teikums atbild.

„Viņa izvēle bija galīga. Neatlika vairs nekas, ko Dievs būtu varējis darīt, lai viņu glābtu.”

Vai saskatāt šeit nepiedodamo grēku? Ko Dievs varēja izdarīt vēl vairāk, lai viņu glābtu? Neko vairāk nevarēja izdarīt. Kāpēc tā? Kāpēc Dievs nevarēja neko vairāk izdarīt, lai glābtu sātanu?

Pajautāšu jums tā. Kas ir vienīgā lieta, kas vada jūs pie nožēlas? Jā, Romiešiem 2:4, pareizi. Romiešiem 2.nodaļā un 4.pantā: „**Jeb tu pārproti Viņa neizsmeļamo laipnību, pacietību un lēnību, nesajēgdams, ka Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos?**” Tagad es jums pajautāšu. Cik daudz sātans zināja par Dieva laipnību? Labi. Ja Dievs ir šeit, kur bija sātans? Tepat blakus Viņam. Tu nevari būt vēl tuvāk Dievam. Sātans bija pieredzējis Dieva laipnību, bet viņš izdarīja savu izvēli, neskatoties uz to. Nebija nekas vairāk, ko Dievs varētu darīt, lai viņu izglābtu. Tāpēc velns un viņa eņģeļi ir pazuduši. Tāpēc, ka Dievs ir izsmēlis visus resursus. Dievam vairs nav nekā, kas sātanu un viņa eņģeļus pārliecinātu.

Un tagad es pabeigšu iepriekšējo citātu: „Viņa izvēle bija galīga. Neatlika vairs nekas, ko Dievs būtu varējis darīt, lai viņu glābtu. Bet cilvēks tika pievilts; viņa prātu aptumšoja sātana ļaunprātīgā izlikšanās. Tas nepazīna Dieva mīlestības augstumu un dziļumu. Viņam vēl bija cerība atzīt Dieva mīlestību. Iepazīšanās ar Dieva raksturu to vēl varēja atvest atpakaļ pie Radītāja.”

Tā ir starpība starp tevi un mani un sātanu. Es nepazīnu Dieva mīlestību. Es nezināju, ka Dievs mani mīl tā, kā tie vecāki mīl savus bērnus, kuri izslīd no viņu rokām. Es nesapratu Viņa mīlestības augstumu un dziļumu pret mani. Es biju pievilts.

Vai kāds no jums ir pamodies nakts vidū? Apkārt ir piķa melna tumsa, un jūs nezināt, kur jūs atrodaties. Vai tā kādreiz ir ar jums atgadījies? Man tā ir gadījies vairākas reizes. Sevišķi, kad es biju rezidentūrā, lai Dievs svētī tos pasniedzējus. Es pamostos nakts vidū, es nezinu, kur es esmu, jo apkārt ir piķa melna tumsa. Un jūs pat nezināt, uz kuru pusi jūsu gultā ir galvgalis - pa labi vai pa kreisi. Bet kas notiek, kad kāds paver šķirbiņā durvis un nedaudz gaismas iespīd istabā? Jūs tūlīt visu aptverat. Pilnīgi visu.

Dievs ir pavēris durvju šķirbiņu uz manu sirdi, un es zinu, kur es esmu, un es saprotu, kas Viņš ir. Es redzu Viņa mīlestību ne tikai manā dzīvē, bet pat sastopoties ar nāvi. Faktiski vecāku mīlestību var redzēt daudz skaidrāk kritiskos brīžos.

Bet vai jūs varat iztēloties, ka mēs atgriežamies intensīvās terapijas nodaļā un es esmu tikko paziņojis par šā bērna nāvi? Vecāki, māte un tēvs ir lūguši, lai es izslēdzu dzīvības uzturēšanas mašīnas, un es pieeju pie mātes, paskatos acīs un saku: Tu izslēdz dzīvības uzturēšanas mašīnu. Ko viņa teiks? - Es to nespēju izdarīt. Es to nespēju izdarīt, jo tas ir mans dēls. Un es varu apgalvot, ka tāpat ir arī ar Dievu.

Redziet, Dievs ir vienīgā būtne universā, kas patiešām var paņemt vai iedot dzīvību. Vai esat to aptvēruši? Un, kad Viņš zina, ka tev vairs nav cerību, Viņam pašam ir jāļauj tev nomirt. Viņam pašam ir jāļauj tev grimt neticībā.

Un zini, es neesmu īsti drošs, ko viņš teiks tanī brīdī, bet es zinu, ka tas nebūs: Nu tas ir tas, ko tu esi pelnījis. Tas nu nebūs tas, ko Viņš teiks.

Man ir kāda doma, Ecehiēla 33.nodaļas 11.pants dod nelielu ieskatu. Ecehiēla 33.nodaļa un 11.pants: **tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, Man nav prieka par** - taisnā? Par labo cilvēku? Par kā nāvi? **bezdievja nāvi,**

Pasakiet man, vai jūs saprotat žēlastības laiku un kas notiek, kad bezdievji nomirst? Viņi ir pazuduši. Jūs to aptverat? Dievs saka: **Man nav prieka par bezdievja nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava jaunā ceļa un dzīvo. Atgriezieties, jel atgriezieties no saviem ļauniem ceļiem! Kāpēc tu gribi mirt, Israēla nams?**

Dievs nav laimīgs, redzot, ka cilvēki pazūd. Dievs nav laimīgs, redzot, ka kāds izbauda savu grēku sekas.

Hozejas 11.nodaļa 8.pants, Hozejas 11.nodaļa 8.pants parāda iekšējo Dieva sirds konfliktu brīdī, kad Viņš pasniedzas, lai izslēgtu dzīvību uzturošo mašīnu. **Hozejas 11.nodaļa 8.pants: ... kā Es tevi lai atstāju,**

Efraim, Es to nevaru izdarīt. Vai jūs redzat Dieva tēvišķo sirdi? Līdzīgi kā mātes sirds, kas cīnās, cieš, lai atļautu savam visdārkākajam zemes dārgumam aiziet.

Padomājiet brīdi par to. Es nezinu, ko Dievs teiks, bet, kad es paziņoju par nāvi, it sevišķi bērna nāvi, un tad es atstāju telpu un aizvelku aizkaru, zini, ko es dažkārt daru? Es nogaidu aiz šī aizkara un klausos, un es to esmu dzirdējis desmitiem, ja ne simtiem reižu. Es klausos, kas ir viņu pēdējie vārdi, kad viņu bērns ir miris. Un tas parasti ir apmēram tā. Un es ticu, ka ar Dievu būs kas līdzīgs. Es neesmu pārliecināts, kādus vārdus Viņš lietos, bet es varu pateikt tos vārdus, ko gadiem ilgi saka vecāki. Viņi saka: Visu labu..., mūsu mazais dārgumiņ..., māmiņa un tētis tevi tik ļoti mīl..., māsiņai tevis pietrūks..., mums trūks visu to lietiņu, ko tev patika pielīmēt pie ledusskapja..., mums pietrūks tava mazā smaids un tā prieka, ko tu ienesi mūsu mājā..., dakteris un māsiņas centās tik ļoti, bet tagad ir par vēlu..., tagad dusi, mūsu mazulīt..., dusi mierīgi..., bet Dievam būs jāsaka: dusi mūžīgi. Un jūs nomirsiet. Bet Dievs sēros tā, kā kāds sēro pēc sava vienīgā bērna.

Dažkārt man cilvēki jautā, kas būtu noticis, ja leva būtu ēdusi augli no Ēdenes dārza aizliegtā koka un tad dotos pie Ādama un teiktu: Skat, auglis, ņem arī tu. Bet Ādams atbildētu: Nē, paldies, man visa ir gana. Nē. - Kas būtu noticis? Ādams, protams, pieņemtu lēmumu, kas ietekmētu visu cilvēci. Leva kaut kā tur paliktu atstāta viena. Es nezinu, kas tieši būtu noticis. Grāmata „Sentēvi un pravieši” ir it kā dots mājiens, ka Dievs, kas radīja levu, varēja viņu aizvietot. Ko tas nozīmē? Es nezinu. Bet cilvēki jautā, kas notiktu ar levu. Bet zini, es zinu, kas notiktu ar levu. Leva izbaudītu grēka sekas un nomirtu, un Jēzus nāktu, lai glābtu viņu. Tādēļ, ka mums ir teikts grāmatā „Laikmetu ilgas”, ka Jēzus nāktu un mirtu pie krusta, pat ja viens varētu tikt glābts Viņa valstībai. Vai jūs to varat aptvert? Tikai viens.

Bet es droši zinu, ka tā ir patiesība attiecībā arī uz jums. Ikkatrs vecāks pat nedomājot atdotu savu dzīvību par kaut vienu no saviem bērniem.

Uz mirkli uzlūkojiet Dieva visaizkustinošāko līdzību Jesajas grāmatā, Jesajas 49.nodaļā, 49.nodaļā 14.-16. pants. Jesajas 49:14-16. **Bet Ciāna žēlojas: Tas Kungs mani ir atstājis, Tas Kungs mani ir aizmirsis!** Vai jūs kādreiz esat tā jutušies? Vai esat jutušies tā, it kā jūsu lūgšana atsitas pret griestiem? Es esmu tā juties. Un tad Dievs atbild. **Vai var māte aizmirst savu zīdaiņi un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu Savu roku kur? plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā.** Ja jūs saprotat kādu citu valodu, es iedrošinu jūs lasīt Bībeli arī kādā citā valodā. Spāniski te mūris ir tulkots kā „muros”. Par ko tas liek jums domāt? Par sienas gleznojumu (angliski vārdu spēle). Tas ir kā kad mazs bērns uzzīmē kādus nelielus zīmējumus un jūs tos pieliekat pie ledusskapja. Tas ir liels ķēpājums, bet, ja kāds centīsies iestāstīt, ka tas neesi tu, tad tu strīdēsies un centīsies pierādīt: tas esmu es, tieši te, tā mazā līnija - tas ir mans mats, jā, tas tā ir. Un jūs ļoti vērtējat šīs lietiņas.

Bet es gribu pateikt jums kaut ko, ko jūs nekad neaizmirsīsiet. Pēc 1000 gadiem Dievs noslaucīs visas asaras no jūsu vaigiem. Kā Viņš to darīs? Es nezinu. Kā Viņš panāks, ka tās atmiņas aiziet aizmirstībā? Es nezinu, bet Viņš to izdarīs. Jūs būsit laimīgi pēc 1000 gadiem.

Bet pārdomājiet vēl vienu lietu. Kad vecās debesis aizies, kāda lieta no grēka tomēr paliks. Un kas tā ir? Kur mēs esam ierakstīti? Dievs nevar aizmirst. Dievs nevar aizmirst. Jūs redzat? Kur katrs cilvēks ir rakstīts? Viņa roku delnās. Viņš nevar aizmirst.

Vai zināt kādu vecāku, kas zaudējis savu bērnu? Nav svarīgi, cik labi tie ir pārdzīvojuši zaudējumu, un, lai kādi kristieši tie būtu, tie nekad vairs nav tādi paši. Tā ir vai nav? Dievs nekad nebūs tāds pats, ja kaut jel viens no jums nebūs tur. Tikai viens. Jo tu uz mūžīgiem laikiem esi ierakstīts Viņa roku delnās. Viena lieta, kas no grēka paliks - atmiņa par zaudētiem Dieva bērniem.

Padomā mirkli par to. Padomā par Dieva sirdi. Un, kad jūs to darīsiet, kaut kas mainīsies.

Un noslēgumā Jesajas 43:1-2 pants, **Jesajas 43.nodaļa un 1.,2. pants: Bet tagad saka Tas Kungs, kas tevi radījis... ielieciet šeit savu vārdu..., Jēkab, un tevi veidojis, Israēl: "Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, ...un te ir tie trīs vārdi ... tu esi Mans!** Un, kad tas notiek, tad notiek tas, kas ir rakstīts 2.pantā ... **Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs!** Zini, tu esi neievainojams, tu to zini? Jo, lai arī kas notiktu, kaut kas nemainās, un tas ir tas, ko Dievs domā par tevi, jo tu esi Mans.